

POSTANOWIENIE

Warszawa, dnia 23 stycznia 2025 r.

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Michał Warciński – przewodniczący
Krystyna Pawłowicz – sprawozdawca
Stanisław Piotrowicz
Bartłomiej Sochański
Wojciech Sych,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu niejawnym w dniu 23 stycznia 2025 r., skargi konstytucyjnej [REDAKTOWANE] o zbadanie zgodności:

art. 547 § 1 *in fine* ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.) w zakresie, w jakim nie przewiduje zażalenia od postanowienia oddalającego wnioski o wznowienie postępowania lub pozostawiającego go bez rozpoznania wydanego przez sąd apelacyjny lub Sąd Najwyższy, z:

- art. 78 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji,
- art. 77 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 19 Konstytucji,
- oraz art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji,

postanawia:

umorzyć postępowanie.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

Na oryginale właściwe podpisy.

Za zgodność:

Dyrektor Biura Służby Prawnej Trybunału

Bartosz Skwara

Dyrektor Biura Służby Prawnej
Trybunału Konstytucyjnego

[Handwritten signature]
dr Bartosz Skwara

UZASADNIENIE

I

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 14 czerwca 2019 r. ██████████ (dalej: skarżący) wniósł o stwierdzenie niezgodności art. 547 § 1 *in fine* ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.; dalej: k.p.k.), w zakresie, w jakim nie przewiduje zażalenia od postanowienia oddalającego wniosek o wznowienie postępowania lub pozostawiającego go bez rozpoznania, wydanego przez sąd apelacyjny lub Sąd Najwyższy (dalej: SN), z art. 2, art. 78 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3, art. 77 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 19 oraz art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Postanowieniem z 15 stycznia 2020 r., sygn. Ts 91/19 (OTK ZU B/2020, poz. 191), Trybunał Konstytucyjny nadał skardze konstytucyjnej dalszy bieg w części, w jakiej kwestionuje zgodność art. 547 § 1 *in fine* k.p.k. w zakresie, w jakim nie przewiduje zażalenia od postanowienia oddalającego wniosek o wznowienie postępowania lub pozostawiającego zażalenie bez rozpoznania, wydanego przez sąd apelacyjny lub Sąd Najwyższy, z:

– art. 78 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;

– art. 77 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 19 Konstytucji;

– art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji. W pozostałym zakresie Trybunał odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

1.1. Skarga została wniesiona w związku z następującym stanem faktycznym:

Sąd Okręgowy w ██████████ (dalej: SO) wyrokiem z 6 stycznia 2009 r. (sygn. akt ██████████, na podstawie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 34, poz. 149, ze zm.; dalej: ustawa o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych) zasądził od Skarbu

Państwa na rzecz skarżącego kwotę 15 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia prawomocności wyroku, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę związaną z wydaniem decyzji o internowaniu w związku z wprowadzeniem w Polsce 13 grudnia 1981 r. stanu wojennego.

Wnioskiem z 27 lipca 2018 r. skarżący, powołując się na wyrok TK z 1 marca 2011 r., sygn. P 21/09 (OTK ZU nr 2/A/2011, poz. 7), w którym stwierdzono niekonstytucyjność art. 8 ust. 1a ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych, wystąpił z wnioskiem o wznowienie postępowania zakończonego powyższym wyrokiem.

Postanowieniem z 3 października 2018 r. ██████████ Sąd Apelacyjny ██████████ (dalej: SA) oddalił powyższy wniosek. W uzasadnieniu wskazano, że SO orzekł o zadośćuczynieniu na podstawie art. 8 ust. 1, a nie art. 8 ust. 1a ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych. W konsekwencji SA uznał, że nie jest możliwe wznowienie postępowania na podstawie art. 547 § 1 k.p.k.

Od powyższego orzeczenia skarżący wniósł zażalenie. Sędzia SA, zarządzeniem z 18 stycznia 2019 r. ██████████), na podstawie m.in. art. 547 § 1 k.p.k., odmówił jego przyjęcia, wskazując, że na postanowienie sądu apelacyjnego oddalające wniosek o wznowienie postępowania zażalenie nie przysługuje. Zarządzenie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Najwyższego (dalej: SN) z 26 marca 2019 r. ██████████). SN wyjaśnił, że zażalenie na postanowienie o oddaleniu wniosku o wznowienie postępowania przysługuje wówczas, gdy zostało wydane przez inny sąd niż SN i sąd apelacyjny.

1.2. W ocenie skarżącego, art. 547 § 1 *in fine* k.p.k. narusza art. 78 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji i wywodzone z nich prawo do zaskarżania orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji, prawo do sądu, zasady równości wobec prawa i proporcjonalności. Skarżący wskazał, że przepis ten uniemożliwia zaskarżenie postanowienia oddalającego wniosek o wznowienie postępowania wydanego przez sąd apelacyjny, przez co faworyzuje również podmioty, których wnioski zostały oddalone przez sąd okręgowy. Zaznaczył, że wyklucza to możliwość dokonania kontroli postanowienia wydanego w pierwszej instancji przez sąd apelacyjny. W jego ocenie, całkowity zakaz zaskarżania orzeczeń wydanych przez sąd apelacyjny oraz SN ingeruje w istotę prawa do sądu i do sprawiedliwego osądzenia

sprawy, powodując przy tym nierówne traktowanie podmiotów będących adresatami konstytucyjnych wolności oraz praw.

Odnosząc się do art. 77 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, w związku z art. 32 ust. 1, w związku z art. 31 ust. 3 i w związku z art. 19 Konstytucji, skarżący stwierdził, że zakwestionowany przepis narusza zakaz zamykania drogi sądowej, prawo do sądu oraz zasadę równości wobec prawa. Podniósł, że całkowity zakaz zaskarżania orzeczeń wydanych przez sąd apelacyjny oraz SN wyłącza, bez instancyjnej kontroli, możliwość dochodzenia przed sądem naruszonych wolności i praw podmiotowych, co prowadzi do zamknięcia drogi sądowej. Zarzucił przy tym naruszenie prawa strony do równego traktowania, gdyż zamknięcie drogi sądowej uzależnione jest od tego, który sąd wydał postanowienie kończące postępowanie karne. Skarżący wskazał również na pośrednie naruszenie art. 19 Konstytucji i wynikającą z niego zasadę szczególnej troski o weteranów walk o niepodległość przez ograniczenie lub całkowite wyłączenie możliwości restytucji krzywd i szkód wynikających z bezprawnych działań władzy komunistycznej.

W ocenie skarżącego, zakwestionowany przepis narusza także, wynikające z art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1, w związku z art. 32 ust. 1 i w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji, prawo do sądu i sprawiedliwego osądzenia sprawy w zakresie konstytucyjnej gwarancji co najmniej dwuinstancyjnego postępowania sądowego i w konsekwencji także możliwość merytorycznej kontroli orzeczeń przez sąd drugiej instancji.

2. Rzecznik Praw Obywatelskich w piśmie z 9 czerwca 2020 r. wniósł o stwierdzenie, że art. 547 § 1 *in fine* k.p.k. w zakresie, w jakim nie przewiduje zażalenia od postanowienia oddalającego wnioski o wznowienie postępowania lub pozostawiającego go bez rozpoznania, wydanego przez sąd apelacyjny lub SN, jest niezgodny z art. 2, art. 78 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3, art. 77 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3, art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

3. W piśmie z 15 stycznia 2021 r. Sejm wniósł o stwierdzenie, że art. 547 § 1 k.p.k. w zakresie, w jakim nie przewiduje zażalenia na postanowienie sądu apelacyjnego oddalającego wnioski o wznowienie postępowania, nie jest niezgodny z art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji,

jest zgodny z art. 77 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji oraz jest zgodny z art. 19 Konstytucji.

Ponadto Sejm wniósł o umorzenie postępowania w pozostałym zakresie, na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku, jak również zbędność wydania wyroku.

4. W piśmie z 23 listopada 2021 r. Prokurator Generalny (dalej: PG) wniósł o umorzenie postępowania, na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK, wobec zbędności wydania orzeczenia, w zakresie zarzutu niezgodności art. 547 § 1 *in fine* k.p.k. z art. 78 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji oraz o umorzenie postępowania w pozostałym zakresie, na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK, wobec niedopuszczalności wydania orzeczenia.

5. W piśmie z 9 marca 2022 r., na podstawie art. 69 ust. 1 w związku z art. 71 ust. 1 u.o.t.p.TK, Trybunał Konstytucyjny zwrócił się do Sądu Najwyższego (dalej: SN) o informację, czy do SN została wniesiona skarga nadzwyczajna dotycząca orzeczeń wskazanych w pkt 1.1. niniejszego uzasadnienia. W przypadku odpowiedzi twierdzącej, TK poprosił o informację na jakim etapie pozostaje postępowanie, o przesłanie kopii skargi nadzwyczajnej, a po zakończeniu sprawy o przesłanie odpisu orzeczenia SN celem włączenia go do akt o sygn. SK 43/20.

6. W piśmie z 22 marca 2022 r. SN poinformował, że 23 listopada 2021 r. do SN wpłynęła skarga nadzwyczajna PG od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego [REDAKTOWANE] 6 stycznia 2009 r. [REDAKTOWANE]; dalej: wyrok SO) o zadośćuczynienie w sprawie, której nadano sygn. ak [REDAKTOWANE]. SN przesłał również kopię ww. skargi nadzwyczajnej i poinformował, że sprawa oczekuje na wykonanie czynności.

Skarga nadzwyczajna od wyroku SO została wniesiona „z uwagi na konieczność zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, albowiem w wyniku wydania zaskarżonego orzeczenia doszło do naruszenia zasad godności, prawa do ochrony praw

majątkowych oraz równej dla wszystkich ochrony tych praw wynikających z art. 2, 30, 32 ust 1, 45 ust. 5, 64 ust 2 i 77 ust 1 Konstytucji (...), wskutek czego wnioskodawca, bezprawnie pozbawiony wolności podczas internowania, nie otrzymał adekwatnego i zgodnego z wymogami sprawiedliwości społecznej zadośćuczynienia za szkodę, jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organów władzy publicznej, podczas gdy z treści zebranego materiału dowodowego wynika, że rozmiar krzywd i szkód doznanych przez wnioskodawcę, w szczególności powstałych z powodu internowania, obligował Sąd do zasądzenia na jego rzecz zadośćuczynienia w pełnej wysokości”.

7. W piśmie z 20 września 2022 r. Trybunał zwrócił się do SN o informację, na jakim etapie pozostaje postępowanie w sprawie o sygn. akt [REDAKTOWANE]. TK zwrócił się ponadto do SN, o przesłanie odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem, w przypadku zakończenia postępowania, celem włączenia do akt o sygn. SK 43/20.

8. W piśmie SN z 3 października 2022 r. Trybunał otrzymał odpis wyroku SN z 6 września 2022 r. (sygn. akt I [REDAKTOWANE]), uchylającego wyrok SO w części, tj. w punkcie II i w tym zakresie przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania.

II

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Skarżący wniósł o stwierdzenie niezgodności art. 547 § 1 *in fine* ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2024 r. poz. 37; dalej: k.p.k.) w zakresie, w jakim nie przewiduje zażalenia od postanowienia oddalającego wnioski o wznowienie postępowania lub pozostawiającego go bez rozpoznania, wydanego przez sąd apelacyjny lub Sąd Najwyższy (dalej: SN), z:

– art. 78 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji,

– art. 77 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 19 Konstytucji,

– art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Art. 547 § 1 k.p.k. stanowi: „Na postanowienie oddalające wniosek lub pozostawiające go bez rozpoznania przysługuje zażalenie, chyba że orzekł o tym sąd apelacyjny lub Sąd Najwyższy”.

2. Trybunał przypomniał, że na każdym etapie postępowania zobligowany jest do kontrolowania, czy nie zachodzi któraś z ujemnych przesłanek wydania wyroku, skutkujących obligatoryjnym umorzeniem postępowania w całości lub w części (zob. postanowienia TK z: 21 października 2003 r., sygn. SK 41/02, OTK ZU nr 8/A/2003, poz. 89; 6 lipca 2004 r., sygn. SK 47/03, OTK ZU nr 7/A/2004, poz. 74; 21 marca 2006 r., sygn. SK 58/05, OTK ZU nr 3/A/2006, poz. 35; 24 października 2006 r., sygn. SK 65/05, OTK ZU nr 9/A/2006, poz. 145; 20 kwietnia 2017 r., sygn. K 46/16, OTK ZU A/2017, poz. 29 oraz wyrok TK z 13 lipca 2011 r., sygn. K 10/09, OTK ZU nr 6/A/2011, poz. 56). Skład rozpoznający sprawę nie jest merytorycznie związany stanowiskiem zajęтым uprzednio w postanowieniu wydanym w toku wstępnego rozpoznania skargi konstytucyjnej (zob. postanowienia z: 24 października 2006 r., sygn. SK 65/05; 30 czerwca 2008 r., sygn. SK 15/07, OTK ZU nr 5/A/2008, poz. 98; 8 lipca 2008 r., sygn. K 40/06, OTK ZU nr 6/A/2008, poz. 113; 16 czerwca 2009 r., sygn. SK 22/07, OTK ZU nr 6/A/2009, poz. 97; 2 grudnia 2010 r., sygn. SK 11/10, OTK ZU nr 10/A/2010, poz. 131; 4 lipca 2011 r., sygn. SK 27/10, OTK ZU nr 6/A/2011, poz. 63 oraz 17 maja 2017 r., sygn. SK 7/16, OTK ZU A/2017, poz. 42).

Merytoryczne rozpoznanie skargi konstytucyjnej jest uwarunkowane ustaleniem, czy spełnia ona wymagania procesowe, o których stanowi art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz art. 53 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK).

3. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że w wyroku z 11 czerwca 2013 r., sygn. SK 23/10 (OTK ZU nr 5/A/2013, poz. 57), orzekł, iż art. 547 § 1 k.p.k. nie jest niezgodny z art. 78 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji. Trybunał stwierdził, że „brak możliwości wniesienia zażalenia na postanowienie sądu apelacyjnego lub Sądu Najwyższego oddalające wniosek o wznowienie postępowania karnego jest ograniczeniem dotyczącym nadzwyczajnej instytucji prawnej (świadczy o tym sama systematyka k.p.k. – wznowienie postępowania jest regulowane w dziale XI k.p.k. «Nadzwyczajne środki zaskarżenia»). W orzecznictwie Trybunału przyjęte jest, że wznowienie postępowania nie jest objęte wszystkimi gwarancjami prawa do sądu oraz powiązanej z nim zasady

dwuinstancyjności postępowania (por. wyrok TK o sygn. SK 2/09, cz. III uzasadnienia, pkt 3.6.4 i powołane tam postanowienia Trybunału). (...) Ponadto niemożność zaskarżenia orzeczenia sądu odwoławczego «nie prowadzi automatycznie do naruszenia prawa do odpowiedniego ukształtowania procedury sądowej, zgodnie z wymogami sprawiedliwości» (postanowienie TK z 21 lipca 2009 r., sygn. Ts 220/07, OTK ZU nr 4/B/2009, poz. 248)”.

W związku z tożsamością przedmiotu i wzorców kontroli a także podniesionych zarzutów w wyroku TK o sygn. SK 23/10 i w treści skargi konstytucyjnej stanowiącej przedmiot niniejszej sprawy zasada *ne bis in idem* wyklucza rozpoznanie skargi konstytucyjnej w części dotyczącej zgodności art. 547 § 1 *in fine* k.p.k. w zakresie, w jakim nie przewiduje zażalenia od postanowienia oddalającego wnioski o wznowienie postępowania lub pozostawiającego zażalenie bez rozpoznania, wydanego przez sąd apelacyjny lub SN, z art. 78 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji.

4. Trybunał Konstytucyjny przypomniał, że warunkiem merytorycznego rozpatrzenia zarzutów sformułowanych w skardze jest odpowiednie (właściwe) uzasadnienie ich przez skarżącego. Uzasadnienie zarzutu polega na sformułowaniu takich argumentów, które przemawiają na rzecz niezgodności zachodzącej pomiędzy normami wynikającymi z kwestionowanych przepisów a normami zawartymi we wzorcach kontroli. Wymaganie to nie może być traktowane powierzchownie i instrumentalnie. Argumenty przytoczone w skardze mogą być mniej lub bardziej przekonujące, lecz muszą być „argumentami «nadającymi się» do rozpoznania przez Trybunał Konstytucyjny” (wyrok z 19 października 2010 r., sygn. P 10/10, OTK ZU nr 8/A/2010, poz. 78). Obowiązku tego nie realizuje samo przedstawienie przepisu stanowiącego przedmiot kontroli i przepisu będącego wzorcem tej kontroli (nawet wraz z podaniem sposobu rozumienia obu wymienionych przepisów), bez przedstawienia chociażby jednego argumentu wskazującego na niezgodność tych regulacji prawnych. Wówczas należy uznać, że zarzut w ogóle nie został uzasadniony. Nie realizują tego wymagania również uwagi nazbyt ogólne, niejasne czy też czynione jedynie na marginesie innych rozważań. W takich wypadkach uzasadnienie, jako formalnie wadliwe, należy zakwalifikować jako pozorne, równoznaczne z brakiem uzasadnienia (zob. postanowienie z 25 lutego 2021 r., sygn. SK 54/20, OTK ZU A/2021, poz. 10 i powołane tam orzecznictwo oraz postanowienia z: 30 listopada 2021 r., sygn. SK 11/21, OTK ZU A/2021, poz. 68 i 19 listopada 2024 r., sygn. SK 1/22, OTK ZU A/2024, poz. 122).

Oprócz wzorców rozpoznanych przez Trybunał w wyroku o sygn. SK 23/10 skarżący wskazał również:

- art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 (w związku z wzorcami rozpoznanymi w wyroku TK o sygn. SK 23/10),
- art. 77 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 19,
- art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Nie wyjaśnił jednak na czym polega naruszenie każdej z grup wskazanych związkowo wzorców konstytucyjnych przez zaskarżony przepis, ograniczając się każdorazowo do argumentacji wskazującej naruszenie zasady dwuinstancyjności postępowania sądowego, odniesionej wprawdzie oddzielnie do każdej z wymienionych grup wzorców, niemniej sprowadzającej się każdorazowo do podobnych konkluzji. W dalszej części uzasadnienia skarżący rozwinął powyższą myśl łącznie wobec wszystkich wzorców kontroli, bez wyszczególnienia każdej z ich grup wskazanej w *petitum* skargi, dokonując wprawdzie szerokiej analizy przepisów konstytucyjnych, ale ograniczając argumentację uzasadniającą niezgodność art. 547 § 1 *in fine* k.p.k. ze wszystkimi wzorcami zasadniczo do zarzutu naruszenia zasady dwuinstancyjności postępowania sądowego i jej konsekwencji dla skarżącego. Tym samym skarga nie spełnia wymogu określonego w art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK w postaci konieczności uzasadnienia zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie. Ponadto argumenty wskazane przez skarżącego zostały już zasadniczo rozstrzygnięte w wyroku TK o sygn. SK 23/10, mimo że wówczas Trybunał wypowiedział się tylko o braku niezgodności przepisu z art. 78 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji, co stanowi dodatkowy argument świadczący o tym, że skarżący nie uzasadnił w sposób właściwy zarzutu niezgodności zaskarżonego przepisu z pozostałymi wzorcami konstytucyjnymi.

Wobec całości przedstawionej argumentacji Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK, postanowił umorzyć postępowanie z powodu niedopuszczalności wydania wyroku.

Trybunał zwrócił również uwagę na to, że po rozpoznaniu w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych SN skargi nadzwyczajnej Prokuratora Generalnego od wyroku Sądy Okręgowego ██████████ (dalej: SO) z 6 stycznia 2009 r., sygn. akt

██████████ (dalej: wyrok SO), SN w wyroku z 6 września 2022 r. (sygn. akt ██████████) uchylił wyrok SO w części, tj. w punkcie II i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania SO, otwierając skarżącemu możliwość dochodzenia zadośćuczynienia w wyższej kwocie, niż orzeczona wyrokiem SO.

Skarżący słusznie podkreślił, że krzywda jaka spotkała osoby represjonowane za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, a więc za działalność podejmowaną z pobudek zasługujących na szczególne społeczne uznanie, ma wyjątkowy charakter i tym samym uzasadnia przyznanie wyższego zadośćuczynienia. W tym zakresie skutecznym środkiem ochrony konstytucyjnych praw i wolności okazała się skarga nadzwyczajna wniesiona na rzecz skarżącego przez Prokuratora Generalnego i wyrok SN wydany w następstwie jej rozpoznania w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych.

Z powyższych względów Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

Na oryginale właściwe podpisy.

Za zgodność:

Dyrektor Biura Służby Prawnej Trybunału
Bartosz Skwara

Dyrektor Biura Służby Prawnej
Trybunału Konstytucyjnego

dr Bartosz Skwara